

TWÓRCY INSTYTUTU BUDOWNICTWA DROGOWEGO

**PROTOPLASTY
INSTYTUTU BADAWCZEGO DRÓG I MOSTÓW**

dr hab. inż. Marek Mistewicz
emerytowany profesor IBDiM

POLSKIE INSTYTUTY DROGOWE (1929-2025)

**INSTYTUT BUDOWNICTWA
 DROGOWEGO (1955-1958),
 Aleje Ujazdowskie 37,
 ul. Wawelska 2.**

AP w Warszawie

**CENTRALNY OŚRODEK BADAŃ
 I ROZWOJU TECHNIKI DROGOWEJ
 (1959-1973),
 ul. Stalingradzka 40.**

IBDiM

**INSTYTUT BADAWCZY DRÓG I MOSTÓW
 (1974-2025), ul. Instytutowa 1.**

M.M

NAC 3/1/0/10/3362

**DROGOWY INSTYTUT BADAWCZY
 (1929-1939), Politechnika Warszawska.**

Melchior Władysław Nestorowicz urodził się 12 stycznia 1880 r. w Siedlcach. Studiował na Wydz. Inżynieryjno-Budowlanym Warszawskiego Instytutu Politechnicznego im. Mikołaja II, gdzie w 1904 r. uzyskał dyplom inżyniera budowniczego. Pracował w firmie budowlanej, potem jako inżynier powiatowy w Koninie i gubernialny w Kaliszu. Powołany w 1914 r. do armii rosyjskiej kierował budową dróg i mostów w strefach przyfrontowych. W 1918 r. był członkiem I. Korpusu Polskiego gen. Dowbór-Muśnickiego. Po sanacji państwa polskiego pełnił funkcje: kierownika Wydziału Dróg Kołowych Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, szefa Sekcji IV Dróg i Mostów Ministerstwa Robót Publicznych (MRP) dyrektora Departamentu Dróg Kołowych MRP, potem Ministerstwa Komunikacji - do przejścia na emeryturę w 1934 r. Opracował projekty trzech ustaw sejmowych dotyczących zarządzania drogami. Był inicjatorem utworzenia Stowarzyszenia Członków Polskich Kongresów Drogowych i jego prezesem. Od 1919 r. wykładał budowę dróg i roboty ziemne na Wydz. Inżynierii Lądowej Politechniki Warszawskiej, gdzie w 1934 r. został profesorem tytularnym, a w 1936 r. profesorem zwyczajnym. Od roku 1929 r. kierował Drogowym Instytutem Badawczym. Zmarł w Krynicy 1 września 1939 r.

prof. inż. Melchior Nestorowicz, kier. DIB

A. Zdziech

Aleksander Gajkowicz urodził się 13 maja 1897 r. w Teklinapolu na Wileńszczyźnie. Był studentem Instytutu Inżynierów Komunikacji w Petersburgu i absolwentem Wydziału Inżynierii Lądowej Politechniki Warszawskiej z 1926 r. Służył jako oficer najpierw w armii rosyjskiej, a następnie w polskim oddziale Murmańczyków, skierowanym do Błękitnej Armii generała Józefa Hallera w Republice Francuskiej. W odrodzonej Polsce uczestniczył w wojnie z Rosją Sowiecką gdzie został odznaczony Krzyżem Walecznych. W międzywojniu kierował powiatowymi zarządami drogowymi w Pułtusku i w Warszawie, a potem wydziałem w Departamencie Drog Kołowych (DDK) Ministerstwa Komunikacji (MK). W 1939 r. organizował szybką budowę sześciu mostów operacyjnych przez Wisłę, przeznaczonych do działań obronnych. Podczas okupacji niemieckiej, w ramach Delegatury Rządu RP na Kraj opracowywał plan powojennej odbudowy. Po wojnie powrócił do DDK w strukturach Rządu Jedności Narodowej RP. Odtworzył administrację drogową. Zarządzał odbudową dróg i wielkich mostów stałych przez Wisłę. Awansował na stanowiska: dyrektora Centralnego Zarządu Dróg Publicznych (CZDP), dyrektora generalnego w MK i wiceministra komunikacji. Otrzymywał wysokie odznaczenia państwowe, w tym Order Budowniczych Polski Ludowej. Zmarł w Warszawie 26 listopada 1971 r.

mgr inż. Aleksander Gajkowicz, dyr. CZDP

Władysław Batycki urodził się w roku 1884 w Przemyślu. Studiował na Wydziale Prawa i Umiejętności Politycznych we Lwowie. Po ukończeniu studiów w roku 1908 podjął służbę na kolei w Dyrekcji Lwowskiej. Po odzyskaniu przez Polskę niepodległości pracował w Ministerstwie Kolei w Warszawie. W latach 1933-1939 był wicedyrektorem Polskich Kolei Państwowych (PKP) w Radomiu. Po zakończeniu drugiej wojny światowej objął stanowisko wicedyrektora PKP w Warszawie. Potem został przeniesiony do Ministerstwa Komunikacji, gdzie pełnił obowiązki naczelnika Wydziału Prawnego. Po utworzeniu Ministerstwa Transportu Drogowego i Lotniczego został naczelnikiem Wydziału Prawnego, a potem kierownikiem Działu Organizacyjnego w Centralnym Zarządzie Dróg Publicznych (CZDP). Brał udział w pracach nad nowelizacjami ustawy o z dnia 10 grudnia 1920 r. o budowie i utrzymaniu dróg publicznych w Rzeczypospolitej Polskiej oraz nad organizacją Instytutu Budownictwa Drogowego. W redakcji miesięcznika „Drognictwo” prowadził dział pt. *Przegląd ustaw, rozporządzeń i przepisów*. Został odznaczony Krzyżem Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski. Zmarł w Warszawie 25 kwietnia 1955 r.

Drognictwo

mgr Władysław Batycki, kier. Działu Organizacyjnego CZDP

USTAWA z dnia 8 stycznia 1951 roku o tworzeniu instytutów naukowo-badawczych dla potrzeb gospodarki narodowej („Dziennik Ustaw” z 1951 r., nr 5, poz. 38)

UCHWAŁA Nr 737/54 RADY MINISTRÓW z dnia 30 października 1954 r. w sprawie utworzenia Instytutu Budownictwa Drogowego (niepublikowana)

STATUT INSTYTUTU BUDOWNICTWA DROGOWEGO (nadany przez ministra transportu drogowego i lotniczego)

Statutowe zadania tworzonej jednostki:

- 1) wykorzystania gruntów, materiałów kamiennych i betonów dla celów drogowych i mostowych;
- 2) wykorzystania materiałów bitumicznych dla budowy i utrzymania dróg i mostów;
- 3) wprowadzenia wzorowych procesów technologicznych budowy i utrzymania dróg, budowy mostów i budowy nawierzchni lotnisk;
- 4) projektowania mostów i przepustów;
- 5) projektowania dróg, nawierzchni drogowych i lotniskowych;
- 6) polepszania właściwości eksploatacyjnych dróg i warunków bezpieczeństwa ruchu;
- 7) mechanizacji i organizacji robót przy budowie i utrzymaniu dróg i mostów;
- 8) urządzeń drogowych i zadrzewiania dróg.

mgr inż. Stefan Rolla, naczelnik CZDP

SAMODZIELNE STANOWISKA NAUKOWE:

Tadeusz
Białobrzewski

Bolesław
Kalabiński

Jerzy
Królikowski

Wacław
Maciejewicz

Julian
Purzycki

Włodzimierz
Radziński

Witold
Sikorski

Zygmunt
Skarżyński

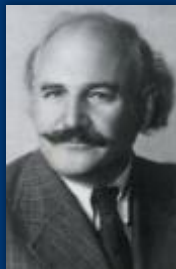
Celestyn
Steckiewicz

Jan Szaciłło

Michał
Taubwurcel

Leon
Tombak

STANOWISKA INŻ-TECH. /POMOCNICZE:

Anna Anioł, Michał Anioł, Teresa Kruczek, Grażyna Kruczewska (Wojdanowicz),
Krystyna Malczewska, Czesława Olek,
Anna Otulak, Helena Wasilewska,
Emilia Wońska, Stanisław Wojdanowicz,
Stanisława Zaborska, Bohdan Żurek,
Danuta Wołochowicz.

PRZENIESIONY DO IBD 1 stycznia 1955 r.

Prace IBD 4(1958) Tablica 2

Siła P	Ugięcia mm				
	Punkty pomiarowe				
	Nr 1	Nr 10	Nr 2	Nr 3	Nr 4
20 ton	4,59	17,97	26,04	42,89	45,19
25 ton	5,74	22,34	32,55	53,63	56,49
30 ton	6,88	26,81	39,06	64,34	67,78
35 ton	8,03	31,28	45,57	75,06	79,09
40 ton	9,18	35,74	52,08	85,79	90,38

Rys. 12. Schemat obciążenia belki kablobetonowej mostu aragowego rozpiętości teoretycznej 30 m

Tadeusz Rajmund Białobrzeski urodził się 31 maja 1925 r. w Warszawie. W 1950 r. ukończył Politechnikę Warszawską, gdzie do 1951 r. pracował w Katedrze Mostów. W latach 1963-1972 był szefem Oddziału Naukowo-Badawczego Komunikacji Wojskowej Ministerstwa Obrony Narodowej. Od 1973 r. pracował w Wojskowej Akademii Technicznej, jako szef Katedry Dróg, Mostów i Lotnisk, a potem Instytutu Komunikacji Wojskowej. W 1961 r. uzyskał stopień doktora nauk technicznych,

w 1977 r. doktora habilitowanego, a w 1983 r. tytuł profesora. Zaprojektował lub zbudował ponad 50 mostów, a w tym w 1958 r. przez San w Przemyślu - pierwszy w Polsce most podwieszony i w 1964 r. „Most Portowy” w Szczecinie. Jest autorem książki *Kinematyka mostów składanych* wydanej w 1961 r., monografii pt. *Mosty składane* wydań z 1970 i 1978 r. oraz książki *Krajowe konstrukcje mostów składanych* z 1980 r. Zmarł w Warszawie 11 kwietnia 2010 r.

prof. dr hab. inż. Tadeusz Białobrzeski

PRZENIESIONY DO IBD 1 stycznia 1955 r.

Prace IBD 3(1956)

№	Сорт пшеницы	Средняя длина развернутого белочка	Средняя длина развернутого белочка	Средняя длина развернутого белочка	Средняя длина развернутого белочка	Средняя длина развернутого белочка	Средняя длина развернутого белочка
1	Зарядок	73	73				
2	Полосатик	8	8				
3	Коричневик	5	5				
4	Коричневик	4	4				
5	Зарядок	5	5				
6	Миссисипи	50	50				
7	Миссисипи	17	17				
8	Белый пшеница	8	8				
9	Зарядок	17	17				
10	Зарядок	8	8				
11	Миссисипи	8	8				
12	Миссисипи	5	5				
13	Миссисипи	5	5				
14	Миссисипи	5	5				
15	Миссисипи	5	5				

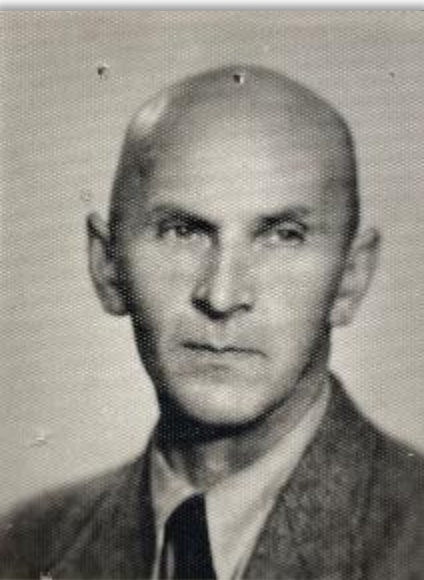
Allegory
 Allegory is a literary device in which a story or image is used to represent a deeper meaning or message.

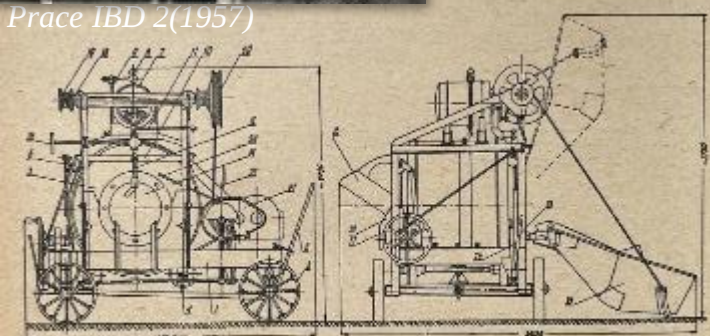
Bolesław Kalabiński urodził się 19 sierpnia 1927 r. w Łucku na Wołyniu. Jego ojciec Stanisław był dowódcą 1. Brygady Korpusu Ochrony Pogranicza w Grodnie. Uwięziony przez Niemców w obozie w Buchenwaldzie został zamordowany w 1941 r. Do 1944 r. Bolesław mieszkał w Warszawie. Po Powstaniu Warszawskim wywieziono go do Niemiec skąd powrócił w 1945 r. Studiował na Wydziale Inżynierii Politycznej w Warszawie. W 1951 r. uzyskał dyplom magistra inżyniera i został skierowany do pracy w Instytucie Techniki Budowlanej.

Po przeniesieniu w 1955 r. do IBD, pracował w instytucie do 1 listopada 1959 r. Zajmował się technologią budowy drogowych nawierzchni betonowych publikując artykuły w „Pracach Instytutu Budownictwa Drogowego”. Równocześnie był adiunktem na Politechnice Warszawskiej, gdzie prowadził wykłady. W 1971 r. został profesorem nadzwyczajnym PW. W latach 1970-1975 pełnił funkcję dyrektora Instytutu Technologii i Organizacji Produkcji Budowlanej. Zmarł w Warszawie 8 maja 1982 r.

dr inż. Bolesław Kalabiński, prof. Politechniki Warszawskiej

Prace IBD 2(1957)

Rys. 1. Betoniarica Zafarna-4000

Jan Szaciłło urodził się 29 grudnia 1901 r. w Malinie na Ukrainie. W latach 1920-1922 studiował na Wydziale Prawa Uniwersytetu Jagiellońskiego, a 1937-1939 w Wojskowej Szkole Głównej Inżynierii w Warszawie. Podczas wojny 1939 r., jako dowodził 21. kompanią saperów zmotoryzowanych. Z terenów RP zajętych przez Armię Czerwoną został wywieziony w głąb Rosji, gdzie w 1941 r. jako oficer saperów wstąpił do Armii Polskiej gen. Władysława Andersa. Wyjechał do Iranu, Iraku i Palestyny, a potem uczestniczył w kampanii włoskiej. W 1946 r., w Londynie major Szaciłło ukończył rozpoczęte w Polsce studia uzyskując stopień inżyniera wojskowego nadany przez Radę Akademicką Szkół Technicznych. Po powrocie do Polski pracował jako kierownik powiatowych zarządów drogowych w Gryficach i w Słupsku. W 1948 r. na Politechnice Gdańskiej uzyskał dyplom inż. budownictwa lądowego i magistra nauk technicznych, a w 1960 r. po przedstawieniu rozprawy nt. prefabrykowanych nawierzchni drogowych z płyt betonowych i żelbetonowych, Rada Wydziału Budownictwa Przemysłowego

PW nadała mu stopień naukowy doktora nauk technicznych. Od 14 grudnia 1962 r. do 30 września 1966 r. pełnił funkcję zastępcy dyrektora COBiRTD, od 1 lutego 1964 r. na stanowisku samodzielnego pracownika naukowo-badawczego. Zajmował się zagadnieniami organizacji i mechanizacji budownictwa drogowego. W IBDIM pracował do 15 czerwca 1974

dr inż. Jan Szaciłło

Mgr inż. Franciszek Celiński, przedstawiciel Ministerstwa Transportu Drogowego i Lotniczego

Mgr inż. Aleksander Gajkowicz, dyr. CZDP

Mgr inż. Marcin Chmaj, prof. Polit. Krakowskiej (zmarł)

Dr inż. Eugeniusz Hildebrandt, prof. Polit. Warszawskiej

Inż. Michał Kaczorowski, dyr. Centralnego Biura SiPTDiL

Mgr inż. Antoni Kobyliński, prof. Polit. Warszawskiej

Mgr inż. Franciszek Koryciński, pracownik URM i IBD

Mgr inż. Jerzy Królikowski, IBD

Mgr. inż. Eugeniusz Kwiatkowski, dyr. WZDP w Poznaniu

Mgr inż. Stanisław Lenczewski-Samotyja, prof. PW

Mgr inż. Bolesław Przelaskowski, dyr. WZDP w Warszawie

Mgr inż. Franciszek Przewirski, prof. Polit. Wrocławskiej

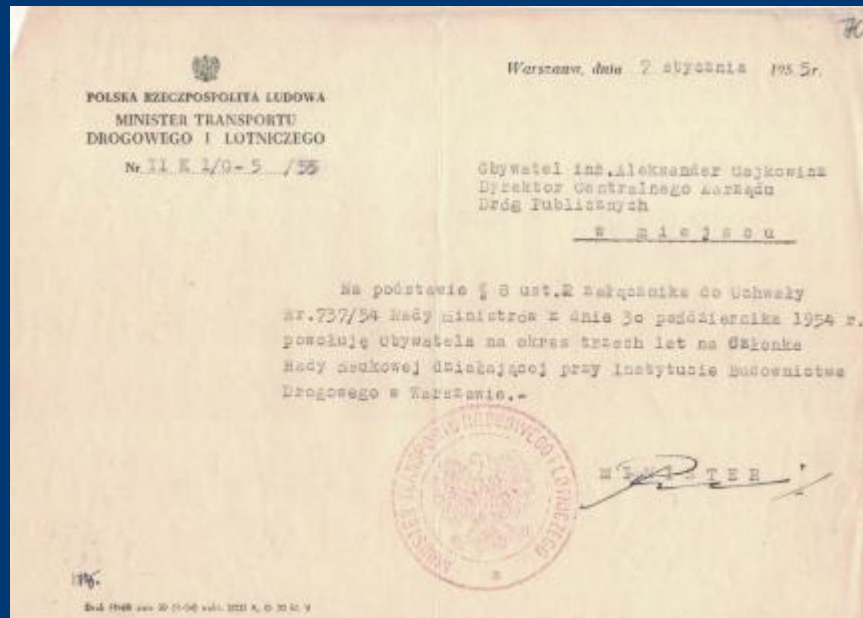
Mgr inż. Roman Sadowski, dyr. Warszawskiego PRD

Dr hab. inż. Włodzimierz Skalmowski, prof. PW

Mgr inż. Kazimierz Sokalski, IBD

Mgr inż. Zenon Wiłun, prof. Polit. Warszawskiej

Mgr inż. Aleksander Witkowski, dyr. Płockiego PRM, potem CZBDiM

Archiwum w Warszawie PAN

Włodzimierz Skalmowski urodził się 30 lipca 1899 r. w Osiakowie w powiecie wieluńskim. W 1919 r. rozpoczął studia na Wydziale Chemicznym PW, przerwane w 1920 r. na okres służby w Wojsku Polskim na wojnie z Rosją Sowiecką. W 1925 r. uzyskał dyplom inżyniera chemika. Od 1929 r. pracował w Drogowym Instytucie Badawczym jako adiunkt i zastępca kierownika. Od roku 1930 redagował „Biuletyn Drogowego Instytutu Badawczego”. W latach 1931-1932 pracował w DDK Ministerstwa Robót Publicznych, potem MK. W 1936 r. uzyskał stopień naukowy doktora, a w 1938 r. doktora habilitowanego. Po wkroczeniu Armii Czerwonej na terytorium RP w 1939 r. został zesłany do Kazachstanu. W lutym 1942 r. wstąpił do Armii Polskiej gen. Władysława Andersa, z którą wyjechał do Persji. Opuścił ją w 1944 r. udając się przez Egipt do Anglii. Od 1944 r. do 1947 r. w Londynie prowadził wykłady, organizowane przez Radę Akademicką Szkół Technicznych. W 1947 r. powrócił do Polski i podjął pracę na Wydz. Inżynierii PW. W latach 1949-1950 pełnił funkcję dziekana Wydz. Ruchu Kolejowego, a w kadencji 1950-1953 dziekana Wydz. Inżynierii Sanitarnej. W 1950 r. został profesorem nadzwyczajnym PW, a w 1958 r. profesorem tytularnym. Zmarł w Warszawie 8 marca 1980 r.

prof. dr hab. inż. Włodzimierz Skalmowski

Jerzy Królikowski urodził się 10 października 1900 r. w Piotrkowicach Małych koło Miechowa. Jego ojciec Karol zarządzał 400-hektarowym majątkiem ziemskim hr. Potockich. Jego matka Julia pochodziła z Suheckich herbu Poraj. Podczas wojny z Rosją Sowiecką służył w 7. Pułku Artylerii Polowej. Od 1921 r. studiował na Wydz. Inżynierii Lądowej PW pracując m.in. na budowie magistrali węglowej Bydgoszcz-Gdynia. Dyplom inżyniera otrzymał w 1931 r. W latach 1931-1932 w firmie „K. Rudzki i Ska” projektował budynek „Prudential” na placu Wareckim w Warszawie, a w latach 1933-1939 w Dep. Dróg Kołowych Min. Kom. opracowywał przepisy o ruchu drogowym. Należał do Stowarzyszenia Członków Polskich Kongresów Drogowych, gdzie w latach 1938-1939 był zastępcą redaktora „Wiadomości Drogowych”. W czasie okupacji niemieckiej i po wyzwoleniu pracował w firmie „K. Rudzki i Ska”, pełniąc funkcję kierownika robót podczas odbudowy mostu przez Wisłę w Toruniu w latach 1946-1947. Od 1933 do 1936 r. i od 1945 do 1948 r. prowadził zajęcia z mechaniki teoretycznej na Wydz. Budownictwa Lądowego PW. W 1958 r. uzyskał tytuł docenta. Od 2 kwietnia 1960 r. do 28 lutego 1970 r. pełnił funkcję dyrektora COBiRTD, a potem do 1974 r. przewodniczącego Rady Naukowej VI kadencji. Był współautorem „Podręcznika drogowego” WKiŁ, referatów na konferencje naukowe oraz artykułów w czasopiśmie technicznych. Zmarł w Warszawie 12 kwietnia 1974 r.

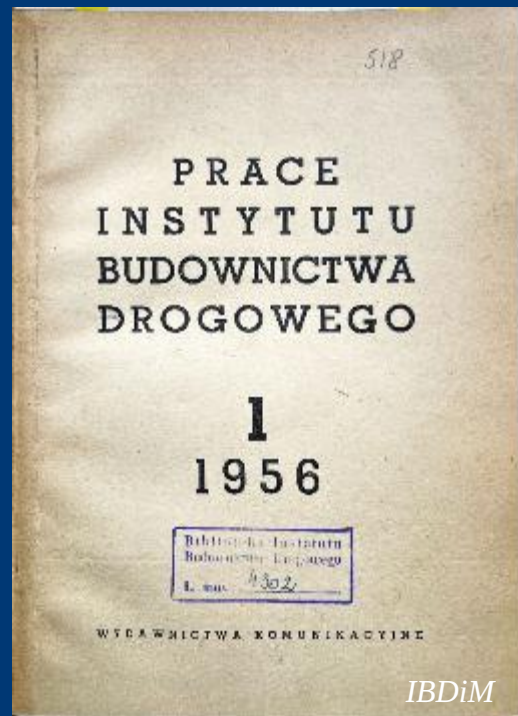

IBDiM

doc. inż. Jerzy Franciszek Królikowski

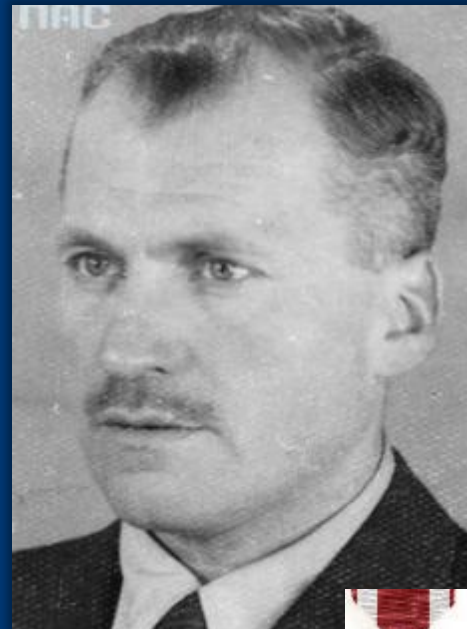
Julian
Purzycki

Jan
Miedziński

Jan Benedykt Różycki urodził się 21 marca 1901 r. w Klimkiewiczowie w powiecie opatowskim. W 1919 r. ukończył gimnazjum filologiczne Szkoły im. E. Konopczyńskiego w Warszawie. Od 11 listopada 1918 r. pełnił służbę wojskową. Został odznaczony Krzyżem Walecznych za udział w Bitwie Warszawskiej 1920 r. Od 1921 r. studiował na Politechnice Warszawskiej uzyskując w 1930 r. dyplom inż. dróg i mostów. Od 1931 r. pracował w Wydziale Komunikacyjnym Urzędu Wojewódzkiego Krakowskiego. Po kampanii wrześniowej 1939 r. wstąpił do Polskich Sił Zbrojnych na Zachodzie. Jako cichociemny ps. „Busik” został zrzucony ze spadochronem na teren okupowanej Polski, gdzie pełnił funkcję komendanta rejonu w Armii Krajowej, potem ujawnił się nowej władzy. Powrócił do ww. Wydziału jako naczelnik i dyrektor Centrali Maszyn Drogowych. Za zakupy maszyn w USA został w 1949 r. aresztowany przez Urząd Bezpieczeństwa i oskarżony o sabotaż zagrożony karą śmierci. W tym czasie funkcjonariusze UB zastrzelili jego syna. Skazany na 4 lata więzienia w 1953 r. został zwolniony na mocy amnestii. Pracował w biurze projektów od kwietnia 1955 r. do 31 grudnia 1956 r. w IBD, jako kierownik Zakładu Torowiska Drogowego.

W 1956 r. został kierownikiem Katedry Dróg i Ulic na Politechnice Wrocławskiej, a od 1966 r. prof. PWr. Od 1968 r. kierował Instytutem Inżynierii Lądowej. Zmarł we Wrocławiu 6 września 1991 r.

Wiki.

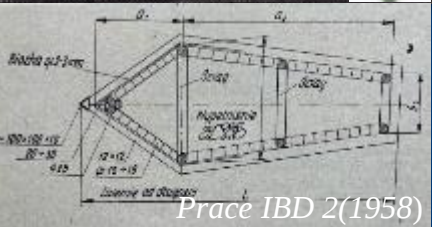
dr inż. Jan Różycki profesor Politechniki Wrocławskiej

PIERWSZY DYREKTOR INSTYTUTU od 1 lipca 1955 r.

Kazimierz Sokalski urodził się 4 marca 1909 r. w Zakopanem. Studiował na Wydz. Inżynierii Lądowej i Wodnej Politechniki Lwowskiej, gdzie w 1934 roku otrzymał dyplom inżyniera dróg i mostów. Podjął pracę na politechnice w Katedrze Dróg i Tuneli, kierowanej przez prof. Emila Bratro. W roku 1935 został zatrudniony w Powiatowym Zarządzie Drogowym we Lwowie. Dla oceny przydatności materiałów kamiennych z Borka Dominikańskiego i Bórki koło Polany zorganizował pierwsze w Polsce laboratorium drogowe przy PZD. Podczas okupacji sowieckiej, a potem niemieckiej budował drogi w przedsiębiorstwie „Budowa Dróg i Mostów”, które wskutek zmiany polskich granic zostało przeniesione ze Lwowa do Krakowa, a potem do Wrocławia, gdzie funkcjonowało do 1949 r. Po jego likwidacji podjął pracę w administracji drogowej, awansując na stanowisko dyrektora naczelnego Zakładów Naprawy Sprzętu Drogowego w Krakowie. Od 1 lipca 1955 r. do 31 lipca 1956 r. pełnił funkcję dyrektora Instytutu Budownictwa Drogowego. Potem objął kierownictwo Katedry i Zakładu Budowy Dróg i Ulic Politechniki Krakowskiej, gdzie został wybrany rektorem na kadencję 1965-1968. Zmarł w Krakowie podczas strajków studenckich 20 marca 1968 r.

**dr inż. Kazimierz Sokalski,
 profesor Politechniki Krakowskiej**

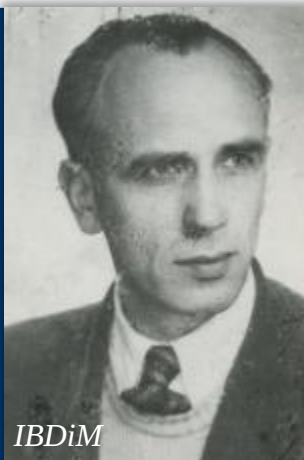

Prace IBD 2(1958)

Mieczysław Rybak urodził się 10 grudnia 1921 r. we wsi Ceniawy w powiecie brzezińskim. Podczas okupacji niemieckiej był żołnierzem Batalionów Chłopskich. Po aresztowaniu przez Armię Czerwoną w 1945 r. został wykupiony przez sąsiadów. Studiował w Politechnice Śląskiej w Krakowie i w Gliwicach. W 1946 r. przeniósł się do Warszawy na Wydz. Inżynierii PW. W 1952 r. otrzymał dyplom inż. budowniczego i mgr. nauk tech. Pracował w Dyrekcji Odbudowy Warszawskiego Węzła Kolejowego, a potem w Kombinacie Budownictwa Miejskiego „Warszawa” oraz w Centralnym Biurze Studiów i Projektów Kolejowych. Od 1952 r. prowadził wykłady na temat wytrzymałości materiałów na Wojskowej Akademii Technicznej, gdzie w 1962 r. uzyskał stopień naukowy doktora nauk technicznych. Od 1 września 1955 r. pracował w IBD. Kierował Zakładem Mostów w latach 1964-1975 i od sierpnia 1976 r. Mostownictwu poświęcił swoją działalność inżynierską, naukową i społeczną. Współtworzył Związek Mostowców RP. W 1974 r. Polit. Wrocławska nadała mu stopień doktora habilitowanego, a w 1987 Rada Państwa tytuł profesora zwyczajnego. 1 lutego 1981 r. prof. Rybak został powołany na stanowisko dyrektora IBDiM, na którym pracował do 8 lutego 1990 r. Był odznaczany Krzyżem Partyzanckim oraz krzyżami: Kawalerskim, Oficerskim i Komandorskim Orderu Odrodzenia Polski. Zmarł w Warszawie 26 lipca 2003 r.

prof. dr hab. inż. Mieczysław Rybak

Wacław Kulikowski urodził się 26 lipca 1904 r. w Padziernie w powiecie stołpeckim. Ukończył Wydział Inżynierii Lądowej PW w roku 1931. Od 1934 do 1938 r. pracował w Dep. Dróg Kołow. Ministerstwa Komunikacji. W 1939 r. służył jako ppor. saperów i został internowany na Litwie, potem w Rosji Sowieckiej. W sierpniu 1941 r. wstąpił do Armii Polskiej gen. Władysława Andersa. Walczył w bitwie pod Monte Casino we Włoszech. Po zwycięstwie z 16. dowodzonymi przez siebie saperami, wniósł na wzgórze nr 575 elementy mostu Bailey'a i zbudował z nich 12-metrowy krzyż poświęcony 5. Kresowej Dywizji Piechoty - dominantę wystawionego rok później pomnika, którego Kulikowski był współautorem. W 1947 r. powrócił do Polski. Od 1 lutego 1956 r. pracował w IBD, potem w COBiRTD do 30 września 1972 r. Został odznaczony Krzyżem Walecznych i Srebrnym Krzyżem Zasługi z Mieczami. Zmarł 1 sierpnia 1986 r. w Warszawie.

IBDiM

MONTE CASINO BUDOWA KRZYŻA NA WZGÓRZU 575

mgr inż. Wacław Kulikowski

ZAKŁAD ORGANIZACJI i MECHANIZACJI ROBÓT DROGOWYCH

(kierownicy: inż. Wacław Maciejewicz od 1955 r. i mgr inż. Kazimierz Sosnowski od 1 sierpnia 1957 r.)

ZAKŁAD TOROWISKA DROGOWEGO z laboratorium gruntów

(kierownicy: prof. Jan Różycki od 1 kwietnia 1956 r. i mgr inż. Jan Pachowski od 1 kwietnia 1957 r.)

ZAKŁAD NAWIERZCHNI BITUMICZNYCH z laboratorium

(kierownik mgr inż. Stanisław Luszawski od 1 listopada 1955 r.)

ZAKŁAD NAWIERZCHNI BETONOWYCH

(kierownik mgr inż. Wacław Kulikowski od 1 kwietnia 1956 r.)

ZAKŁAD MOSTÓW i INNYCH OBIEKTÓW DROGOWYCH

(kierownicy: inż. Stanisław Świda od 1955 r. i mgr inż. Jerzy Szymkiewicz od 1 października 1956 r.)

Samodzielna Pracownia Projektowania Dróg i Nawierzchni Lotniskowych (kierownik mgr inż. Kazimierz Lech od 1 marca 1958 r.), **Samodzielna Pracownia Utrzymania Dróg**, **Samodzielna Pracownia Doświadczalnictwa Drogowego** (kierownik mgr. inż. Zygmunta Skarżyński), **Samodzielna Pracownia Materiałów i Nawierzchni Kamiennych** (kierownik mgr inż. Władysław Gagucki od 1 lipca 1956)

DZIAŁ DOKUMENTACJI i INFORMACJI NAUKOWO-TECHNICZNEJ (kierownik mgr inż. Jan Miedziński od 30 czerwca 1955 r.)
Samodzielne stanowiska pracy: **Planista**, **Inżynier Normalizacji**.

DZIAŁ ADMINISTRACYJNO-FINANSOWY (kierownik Krystyna Skarżyńska-Borodicz od 16 lutego 1955 r.)

Franciszek Koryciński urodził się 28 stycznia 1898 r. w Międzyrzeczu Podlaskim. W 1918 r. rozpoczął studia na Wydziale Matematycznym Uniwersytetu Warszawskiego. 11 listopada w Warszawie brał udział w rozbrajaniu Niemców, potem wstąpił w szeregi Wojska Polskiego i do roku 1919 r. walczył przeciwko Armii Czerwonej. W 1920 r. ukończył Szkołę Artylerii w Poznaniu. Studiował na PW, gdzie w 1927 r. uzyskał dyplom inżyniera dróg i mostów. Pracował w dyrekcjach PKP w Katowicach i w Warszawie. Od 1928 r. zajmował się drogami pracując w Wydz. Pow. w Kozienicach i w latach 1931-1939 pełniąc kolejno funkcje kierownika powiatowych zarządów drogowych w: Kozienicach, Skąłacie, Czortkowie. Od lipca 1939 r. był inspektorem drogowym w Wydz. Komunikacyjno-Budowlanym Urz. Woj. Łódzkiego. Podczas okupacji został wysiedlony z Łodzi przez Niemców i od 1941 r. do 1945 r. był drogomistrzem w PZD w Warszawie. 1 lutego 1945 r. Aleksander Gajkowicz wyznaczył go na stanowisko naczelnika Wydz. Komunikacji Urz. Woj. Łódzkiego, od 1952 r. dyrektora WZDP w Łodzi. Od 1952 r. pracował w Urzędzie Rady Ministrów na stanowisku radcy Działu ds. Dróg Kołowych. 31 lipca 1956 został powołany na stanowisko dyrektora IBD, a potem COBiRTD, do 1 kwietnia 1960 r. W latach 1960-1962 pełnił funkcję dyrektora Centralnego Zarządu Dróg Publicznych. Zmarł w Warszawie 22 kwietnia 1962 r.

IBDiM

mgr inż. Franciszek Koryciński (dyrektor CZDP)

IBDiM

Adriana Komorowska urodziła się 10 czerwca 1911 r. w Wiedniu. Jej ojcem był Edmund Komorowski herbu Korczak, a matka Karolina pochodziła z Raczyńskich. W 1930 r. ukończyła Wyższą Szkołę Handlową w Warszawie. Od 1934 r. pracowała w Polskim Biurze Podróży „Orbis”, a w latach 1936-1939 i 1945-1949 w Przedsiębiorstwie Budowy Dróg i Mostów „Contractor”. Od 1951 r. była samodzielnym referentem technicznym w Dziale Budowy Warszawskiego Przedsiębiorstwa Robót Drogowych. W 1956 r. z WPRD została przeniesiona do IBD. Od 1 maja 1958 r. pełniła obowiązki kierownika Ośrodka Dokumentacji IBD, potem kierowała pracownią w Branżowym Ośrodku Informacji Naukowo-Technicznej i Ekonomicznej IBDiM. W 1964 r. została adiunktem. 1 października 1977 r. przeszła na emeryturę. Jest autorką książek poświęconych historii starożytnych dróg i mostów, w średniowieczu i w czasach odrodzenia oraz współautorką książki: A. Jarominiak A. Rosset *Katastrofy i awarie mostów*. Zmarła w Warszawie 24 maja 1986 r.

mgr Adriana de Rosset z Komorowskich

IBDiM

Jan Pachowski urodził się 21 maja 1926 r. w Rokitnie na Wołyniu, jako syn nauczyciela. Podczas wojny w 1939 r. stracił ojca, w 1943 r. uczestniczył w obronie miasta zaatakowanego przez Ukraińską Armię Powstańczą. Dzięki zaradności matki wydostał się z Wołynia i zamieszkał w Rembertowie koło Warszawy. Wstąpił tam do Armii Krajowej i wziął udział w akcji „Burza”. W latach 1946-1952 studiował na Wydziale Inżynierii PW uzyskując dyplom mgr. inż. budownictwa lądowego. Pracował w Zakładzie Mechaniki Gruntów i Fundamentowania ITB oraz na Wydz. Budownictwa Przemysłowego PW. Od 1957 r. został zatrudniony w IBD jako kierownik Zakładu Torowiska Drogowego, a od 1959 r. w COBiRTD jako kierownik Zakładu Geotechniki. W 1969 r. na Wydz. Inżynierii Sanitarnej i Wodnej PW obronił rozprawę doktorską pt. Stabilizacja gruntów do celów drogowych popiołami lotnymi z węgla brunatnego zagłębia konińskiego. Upowszechnił stosowanie tej technologii publikując w 1976 r. książkę. W 1977 r. Rada Państwa nadała mu tytuł naukowy profesora. W latach 1973-1991 pełnił funkcję zastępcy dyrektora, 1991-1999 - sekretarza naukowego IBDiM oraz 1990-2010 - przewodniczącego Rady Naukowej IBDiM. Został odznaczony Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski. Zmarł w Warszawie 22 października 2011 r.

prof. dr inż. Jan Pachowski

Roads and Bridges Drogi i Mosty

1 2025

75
INSTYTUT BADAWCZY
DROGI I MOSTÓW
KRAJOWA 44-200
12-000 TARNOBRA
POLSKA

Dr hab. inż. Marek Mistewicz, prof. IBDiM

PUBLIKACJA
WYDAWCTWA IBDiM

The Heritage of Two Centuries of Roads in Poland
Dziedzictwo dwóch wieków dróg w Polsce

W 1809 roku, kiedy w Warszawie odbył się pierwszy zjazd inżynierów drogowych, Polska była krajem, w którym drogi były w złym stanie. W tym czasie, w Warszawie, w 1809 roku, odbył się pierwszy zjazd inżynierów drogowych. W tym czasie, w Warszawie, w 1809 roku, odbył się pierwszy zjazd inżynierów drogowych. W tym czasie, w Warszawie, w 1809 roku, odbył się pierwszy zjazd inżynierów drogowych.

W 1809 roku, kiedy w Warszawie odbył się pierwszy zjazd inżynierów drogowych, Polska była krajem, w którym drogi były w złym stanie. W tym czasie, w Warszawie, w 1809 roku, odbył się pierwszy zjazd inżynierów drogowych. W tym czasie, w Warszawie, w 1809 roku, odbył się pierwszy zjazd inżynierów drogowych.

75
INSTYTUT BADAWCZY
DROGI I MOSTÓW
KRAJOWA 44-200
12-000 TARNOBRA
POLSKA

o autorze

dr hab. inż. Marek Mistewicz, prof. IBDiM, nr. 1251

W 1809 roku, kiedy w Warszawie odbył się pierwszy zjazd inżynierów drogowych, Polska była krajem, w którym drogi były w złym stanie. W tym czasie, w Warszawie, w 1809 roku, odbył się pierwszy zjazd inżynierów drogowych. W tym czasie, w Warszawie, w 1809 roku, odbył się pierwszy zjazd inżynierów drogowych.

W latach 1912-2024 Instytut Badawczy Drog i Mostów (IBDiM) spełnił swoje zadanie, odpowiadając na potrzeby inżynierów drogowych. W latach 1912-1939, Instytut Badawczy Drog i Mostów (IBDiM) spełnił swoje zadanie, odpowiadając na potrzeby inżynierów drogowych. W latach 1912-1939, Instytut Badawczy Drog i Mostów (IBDiM) spełnił swoje zadanie, odpowiadając na potrzeby inżynierów drogowych.

Dziś Instytut Badawczy Drog i Mostów (IBDiM) jest instytucją, która odpowiada na potrzeby inżynierów drogowych. Dziś Instytut Badawczy Drog i Mostów (IBDiM) jest instytucją, która odpowiada na potrzeby inżynierów drogowych. Dziś Instytut Badawczy Drog i Mostów (IBDiM) jest instytucją, która odpowiada na potrzeby inżynierów drogowych.

S
studia
i materiały
zeszyt 97

Marek Mistewicz

Dziedzictwo Aleksandra Gajkowicza Polskie Drogi i Mosty

Marek Mistewicz

Dziedzictwo Aleksandra Gajkowicza, Polskie drogi i mosty

ISBN 978-83-69113-63-4
www.ibdim.edu.pl

75
INSTYTUT BADAWCZY
DROGI I MOSTÓW
KRAJOWA 44-200
12-000 TARNOBRA
POLSKA

ABY NASTĘPCY BYLI GODNI SWOICH POPRZEDNIKÓW

INSTYTUT BADAWCZY
DRÓG I MOSTÓW
ROAD AND BRIDGE
RESEARCH INSTITUTE

1955 - 2025

Dziękuję za uwagę,
dr hab. inż. Marek Mistewicz,
emerytowany profesor IBDiM